

זה לא עניין של מה-ב-כך!

אז כמו נכנינו

לאגודות המיקצועיות השמאליות היו מיליוני חברים. מדוע לא יצאו לרחוב בעוד מועד כדי לשים קץ להתפרעות המתמשכת?

ככל רחבי גרמניה היו קיימים כוחות מיישטרה גדולים, חרורים נמישמעת גרמנית. כרוב חלקי גרמניה היתה המיישטרה כפופה לממשלות מחוזיות סוציאליסטיות. כך בפרוסיה, שהיוותה הפרוסית היתה מפורסמת ביטולות.

אולם במשך כל השנים האלה פעלו הס"א כמעט באינרציה. מרי פעם אמנם הוצא האירגון אל מחוץ לחוק במחוז זה או אחר, או שהוטל איסור על לבישת מדים כפומבי, או שנאסר על היטלר לגאום בצניבור. כן, גם זה קרה ברפובליקה הוויימאריה המושמצת. שום דבר כזה לא קרה עדיין בישראל!

אך כל אלה היו תגובות זמניות ושוליות. למעשה לא היתה מעולה ה"תנגדות תקיפה ויעילה לחבורה הנאצית, גם כשהיתה קבוצת-ישוילים קטנה.

כשהגיעה לשלטון זה היה מאוחר מדי. אז כבר היתה ההתנגדות מסוכנת. מי שהתנגד הושלך למרתפי-היעניים של הס"א, שהפכו בויליה למיישטרת-עזר, ושהשליטו במדינה כולה מישטרה-אימים.

יש סיבות רבות לריפיון התגובה. אחת מהן היתה, בלי ספק, כי המיישטרה עצמה נדבקה בחיידק הנאצי. שוטרים רבים הודרו נליבם עם הבחורים האלימים של היטלר, ושופטים רבים חשבו נליבם שאין להתייחס באותה הצורה לבריונים הפטריוטיים ולמתנגדיהם השמאלניים, עוכרי-גרמניה.

האלימות המאורגנת, ההתנכלות הברוטאלית לבני-מיעוטים, האגרזיות הפטריוטית — כל אלה משכו לא רק את מוכרי-החמוצים בשוק הגרמני, אלא גם את ליבם של רבים במסודות השילטון.

ל זה קיים כיום בישראל. לא בנוסח של גרמניה 1932, ערב המהפך. הלאומי, אלא בנוסח של גרמניה 1928, לפני המשבר הכלכלי הגדול.

אחד היתרונות של פלוגות-הסער טמון בכך שדי באנשים מעטים מאוד, כדי לעשות רעש גדול מאוד.

מעשה-אלימות אינו זקוק למישרד-פירסום. הוא מוכר את עצמו. הוא מתפרסם אוטומטית בכלי-התיקשורת. אנשים מעטים מאוד יכולים, במדינה כמו ישראל, לעורר המולה גדולה יותר מאשר רבבות אחרים. די בכמה עשרות מגוייסי-קבע שכירים.

החולצות הצהובות (הדמיון לחוס-חרדל אינו מיקרי), הדגלים, סיגנון הגיחות האלימות, האסיפות המאולתרות ברחובות ובכירות — כל אלה נועדו להשיג בישראל את אותם היעדים שהשיגו בשעתו בגרמניה.

בישראל חוקו חוקים נגד הגזענות, ואף אחד מהם לא הופעל מעולם נגד כהנא ואנשיו. יתכן שכאחד הימים ישאלו מדוע.

יתכן שבאחד הימים ישאלו גם היכן היו המיישטרה ומיישטרי-הגבול כאשר קרו הדברים. והיכן היו רבבות הבחורים הצעירים והבריאים, בני הצבאים, יוצאי היחידות המובחרות הצהיל.

היכן היו שריהמיישטרה הסוציאליסטי (כאן עכשוויו כמו אז שם). ומיפלגת-העבודה. ואירגוני-השמאל. וכל האחרים הטובים, שומרי-החוק, הכלתי-אלימים, שוחרי הוויכוח ההגיגוני וההגון, אנשי ארץ-ישראל היפה.

יחיד עומד חסרי-אונים מול האלימות של קבוצה קטנה אך חסרת-מעצורים. יש להעמיד מולה קבוצה מאורגנת, נחושה, המוכנה להשליט סדר, כאשר המיישטרה אינה מוכנה או אינה מסוגלת לכך.

כיום מעטים אנשי-כהנא. נאמר שהם מיפלגה שולית. בהחלט. אך די במשבר אחד כדי שתצמח, כדלילה ממש, לתנועת-המונים גדולה, ותגרוף את כל הישגי התחייה, רפול, גנדי ושאר החובבנים.

כפי שנאמר בשירי של הורסר וסל, בשונויים המתבקשים: "סנו את הרחוב / ללוכשי החולצות הצהובות! / סנו את הרחוב / לאיש תנועת כד...!"

גונו. פלוגות-הסער היו מישפחתו, עבודתו, הבילוי שלו. הן היו התוכן הרובני של חייו, ולפעמים התוכן הרביעני. הוא חי למען המיפלגה, ורבים גם מתו למענה.

המיפלגה נתנה לו רגל, מדים, הרגשת-שייכות, הרגשת-כוח, הרגשת ערכיה-עצמי. פלוגות-הסער אספו מן הרחוב מובטלים ורועיי-זנות (כמו "הגיבור" הורסט וסל, שחי עם זונה ושנהרג בקטטה עם קומוניסט. על שמו נקרא הימנון פלוגות-הסער). הפלוגות משכו אליהן בורגנים ועירים, שחשו כי חייהם מתבזבזים מאחורי הרלפק של חנות, נערים מתבגרים שתלמו על חיי-גבורה, עקומים למיניהם החושבים שהחברה רחנה אותם, סוטים מכל הסוגים החושבים שהם רפוקים, מהגרים שרצו להוכיח שהם יותר גרמנים מאשר הגרמנים עצמם. כל אלה לא מצאו במיפלגות האחרות

חברי פלוגות-הסער אחרי תיגרת-רחוב: מובטלים ועקומים

דבר שימלא את החסר בחייהם. פלוגות-הסער העניקו להם את ה"תשובה".

שנים שבהן פרחו הרפובליקה הגרמנית מבחינה כלכלית ופוליטית, היו פלוגות-הסער אירגון שולי למדי.

אך כאשר סרץ המשבר הכלכלי, רי מיליוני גרמנים הושלכו ממקומות-העבודה, השתנה מצב זה כמעט כך-לילה.

בשכונות-המצוקה של הערים הגדולות וכי עיירות מכותה-האנטלה הפך המועדון השכונתי של פלוגות-הסער מוקר-מישיכה.

שם יכול היה הצעיר המובטל לבלות את כל שעות יומו (ואולי גם לילה) בחברת אנשים כמוהו, באווירה חמה של רעות ושייכות. שם קיבל אוכל חם. שם חש שאינו סתם אפס לא-יוצלת, שאינו מסוגל לקיים את עצמו ואת יקיריו, אלא גיבור, לוחם, אדם המציל את המולדת.

מן המועדון זינקה החבראי מרי פעם, על פי פקודה. היא התנפלה על מועדון שמאלני ועשתה בו שמות. או על עוברי-אורח בעלי תווט יהודית. או על הצגת-תיאטרון שלא היתה די פטריוטית. היעד עצמו לא היה חשוב, האלימות, הכאסה, הפגנת הנוכחות והנחישות — הם שהיו חשובים.

רבים בציבור אמרו לעצמם: אלה חבריה לעניין. האחרים רק מדברים, אבל אלה עושים משהו. אולי הם מגוימים קצת, אבל ליבם נמצא במקום הנכון. כל המיפלגות רוקבות וצינויות, אבל אלה לסחות מאמינים במשהו!

ה יטלר עצמו אמר לאחר מכן כי הס"א הן שכשו לעמנו את הרחוב הגרמני. בשנים שלאחר מכן, כאשר נערכה הנתיהודי-שלאחר-המוות של התנועה הנאצית, נשאלה שוב ושוב השאלה: מדוע עמדו האחרים מנגד?

באחת מפקודותיו, שלב מוקדם זה, "זה מדבר אל ליבו בשפה יותר משכנעת ויותר מושכת מאשר שפת הכתיבה והנאום וההגיון".

במילים פשוטות: מעשייה-אלימות לא נועדו רק להשיג מטרת מעשיות, אלא קודם כל לכבוש את הלברות של חלק גדול מן הציבור. שפת האלימות, "הכאסה", מעוררת בלב רבים הזדהות-תת-הכרתית.

בכל אדם הבויה אלימות, השואפת להתפרץ, וזה מתסכל. הוא למר שזה בלתי-אפשרי. יש חוקים. יש כללים מוסריים. אסור להפר אותם. אבל כאשר הוא רואה לפניו קבוצה של פורע-יחוק אלימים, המוכנים בכל עת להתנפל, להכות, לשבור ולנפץ, זה מעורר בו את התשוקות המודחקות, והודרות אינסטינקטיבית. היטלר הבין זאת היטב. הוא לא "העלים עין" ממעשייה-הבריונות של אנשיו, כפי שהיה נרמז,

מערכת-הבחירות התפלה והמשעממת, הם מהווים חריג בולט.

זה קורה בכל רחבי הארץ: קבוצה קטנה של אנשי "כך", ובראשם המנהיג עצמו, עורכת מסע-הופעה. תמיד במקום מרכזי — בשוק או בכיכר המרכזית.

המנהיג צורה משהו, הבריונים סביבו עונים אחריו כהו. כאשר הם רואים קבוצה של ערבים, הם מתנפלים עליהם במכות. כאשר הם נתקלים בגילוי של התנגדות מילולית מצד יהודים, כניל-האלימות אינה תוספת-לרואי מיקרית של המופע. היא מרכזו.

המיישטרה שומרת על הכהניסטים. כאשר אלה נתקלים, לעיתים רחוקות, במפגיני-נגד, עוצרים השוטרים, בורד כלל, את המתנגדים. המיישטרה רואגת לכך שאיש מאנשי-כהנא לא ייפגע.

כאשר הכהניסטים מתנפלים על מישהו שקרא קריאת-נגדי למנהיגם, או שהתריס נגדם התרסה כלשהי, אין המיישטרה מתערבת. נערים ונערות סופגים מכות-רצח במרחק של עשרה צעדים מקבוצת-ישוטים, ואלה נשארים אדישים.

אם אין מנוס מלעצור את אחד מאנשי-כהנא, הוא משוחרר כעבור כמה שעות בערבות עצמית. אם בכל זאת מגיע אחד הבריונים לביית-המיישטרה, מתייחס אליו היושט במסלחנות. נזיפה עדינה. קנס זעיר. לכל היותר מאפרי-עלית-ננאי. ובמיקרים חמורי-יום ביותר: עבודת-יחויץ.

ל רבים במדינה זה נראה כעניין של מה בכך. תופעה שולית. כלבי כהנא נובחים, והשיירה הגדולה של הדמוקרטיה הישראלית ממשיכה בדרכה.

אז מה אם כמה בריונים עושים רעש? אז מה אם כמה שוטרים מעניקים להם חסות? אז מה אם כמה קציני-מיישטרה מתייחסים אליהם בחיבה? אז מה אם השופטים מטפלים בהם בסלחנות? כדאי בכלל להתעלם מהם. אם יתעלמו מהם, הם יעלמו.

ואין טעות חמורה מזו. כל מי שחושב כך, כדאי לו לקרוא ספר טוב על דרכו של ארולף היטלר, ועל תולדותיו של אירגון שנועד בשם SA (ראשי-התיבות של "פלוגות-סער" בגרמנית).

רוב האנשים מכירים את פלוגות-הסער רק מהסרטים.

שם נראים גורדים-גדודים של לובשי החולצות החומות (כצבע החרדל). צבא גדול ומאורגן, הצועד אחרי ים של רגלים ותיזמורת. זוהי תמונה כוזבת. ליתר דיוק: זוהי התמונה כפי שהיתה אחרי שהנאצים כבר הגיעו לשלטון, כשתפקידה הממשי של הס"א כבר הסתיים למעשה. ומדמה לאחר מכן, ב-30 ביוני 1934, רצח היטלר את כל צמרת הס"א והפך אותה לקצת חסרת-ערך של המיישטרה. (את מהלך ליל-הרצח ניתן היה לראות, לפני כמה ימים, בסרט הארוזים, שהוקרן בטלוויזיה הישראלית).

אבל את התפקיד האמיתי של פלוגות-הסער יש להפיש בתקופה קודמת, כאשר תנועת-היטלר היתה רק תנועה קטנה ושולית, כמו תנועת-כהנא כיום.

אז מילאו פלוגות-הסער תפקיד חשוב מאוד.

ל כאורה הוקמו פלוגות-הסער כדי להגן על אסיפות הנאצים מפני קומוניסטים, סוציאליסטים ויריבים אחרים, שהמיפלגה הפאשיסטית הקטנה לא מצאה חן בעיניהם.

אולם לא זה היה תפקידן העיקרי. ארולף היטלר רשם את מחבותיו על שיטות-הפעולה של תנועתו במיטמכים רבים, וכך עשו אנשיו. למרבה הצער לא נודעו מיטמכים אלה בשעתו, או שלא עוררו תשומת-לב.

"המראה של קבוצת גברים ממושמים, החרורים רוחקרב חרי-שמעית, עושה רושם עמוק ביותר על כל גרמני", כתב מפקד הס"א